

greindra laga um hlutafélög. Þykir refsing hans, með hliðsjón af 63. gr. hegningarlaganna hæfilega ákveðin einfalt fangelsi í 30 daga.

Brot kærðs, Ingólfs Flygenring, heyrir að áliti réttarins undir 1. tölulið 53. gr. laga um hlutafélög og þykir refsing hans hæfilega ákveðin 1500 króna sekt, er renni í rikissjóð, og komi í stað sektarinnar, ef hún er ekki að fullu greidd innan fjöggra vikna frá lögbirtingu dóms þessa, einfalt fangelsi í 50 daga.

Ákærði, Þórður Flygenring, greiði sjálfur varðhaldskostnað sinn. Svo greiði hann og sjálfur skipuðum talsmanni sínum, Péttri Magnússyni, hrm., málsvarnarlaun, er ákveðast 40 krónur.

Ákærði, Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason og kærði Ingólfur Flygenring, greiði hvor um sig skipuðum talsmanni sínum, Lárusi Jóhannessyni, hrm., málsvarnarlaun með 25 krónum.

Upp í annan kostnað málsins greiði kærði, Ingólfur, 100 krónur. Allan annan af málinu löglega leiddan og leiðandi kostnað greiði hinir ákærðu, Þórður Flygenring og Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason, að $\frac{1}{10}$ hluta in solidum, afganginn, $\frac{9}{10}$ hluta, greiði ákærði, Þórður Flygenring, einn.

Rekstur málsins hefir verið vítalaus.

Föstudaginn 11. dez. 1931.

Nr. 29/1931. **Kristján Karlsson** (Jón Ásbjörnsson)
gegn

Útvegsbanka Íslands h/f

(Stefán J. Stefánsson).

Kaupgjaldskröfur áfrýjanda eigi teknar til greina, með því, að fyrirvaralaus uppsögn á ráðningarsamningnum hafi verið réttmæt.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 5. marz 1931: Stefndir, Helgi Briem, Jón Baldvinsson og Jón Ólafsson, f. h. Útvegsbanka Íslands h/f., eiga að vera

sýknir af kröfum stefnanda, Kristjáns Karlssonar, í þessu máli.

Málskostnaður fellur niður.

Dómur hæstaréttar.

Samkvæmt ráðningarsamningi sínum frá 30. júní 1928 átti áfrýjandi kröfu til ársfyrirvara, ef honum yrði sagt upp stöðu sinni sem framkvæmdarstjóra Íslandsbanka. Þó gat fjármálaráðherra sagt honum upp fyrirvaralaust, ef hann yrði sekur um veruleg brot á samningnum. Varnaraðili þessa máls, Útvegsbanki Íslands h/f., tók við skuldum og ábyrgðum Íslandsbanka 12. apríl 1930, samkv. 14. gr. laga nr. 7, 11. marz s. á., og misti áfrýjandi þá fyrirvaralaust bankastjórástöðu sína, er hann gengdi frá því um miðbik ársins 1928 og þar til 12. apríl 1930. Þess vegna öðlaðist hann samkvæmt áðurnefndum samningi kröfu til árslauna frá 1. maí 1930, nema sönnuð væri veruleg samningsrof af hans hálfu. Ef Íslandsbanki hefði verið tekinn til skiptameðferðar, eins og gert var ráð fyrir að verða kynni í IV. kafla laga nr. 7/1930, þá hefði þessi krafa hvílt á búi hans. En með því að Útvegsbanki Íslands h/f. tók við öllum eignum og skuldum Íslandsbanka, þá hlaut Útvegsbanki Íslands h/f einnig að verða skyldur til að svara til þessarar kröfu, sem verður að teljast til skulda Íslandsbanka samkvæmt 14. gr. fyrrnefndra laga. Hinsvegar verður að telja Útvegsbanka Íslands h/f heimilt að bera fram sömu varnir gegn kröfunni, sem Íslandsbanki hefði haft, ef máli þessu hefði verið beint að honum.

Varnaraðili hefir hér fyrir dómi haldið því fram, að áfrýjandi hafi fyrirgert kröfu sinni, með

Því að hann hafi rækt bankastjórastarfa sinn við Íslandsbanka með þeim hætti, að fjármálaráðherra hefði verið rétt að segja honum upp stöðunni fyrir mælalaust þótt fyrir mæli III. kafla laga nr. 7/1930 hefði ekki komið til framkvæmdar og þótt Íslandsbanki hefði ekki heldur verið tekinn til skiptameðferðar eftir IV. kafla sömu laga. Áfrýjandi telur þessa ástæðu ekki geta komið til greina þegar af þeirri ástæðu, að fjármálaráðherra hafi ekki sagt honum upp stöðunni, eins og til sé skilið í samningnum 30. júní 1928. Það er að visu ekki sannað gegn mótmælum áfrýjanda, að ráðherrann hafi beinlínis sagt honum upp stöðunni, en hitt er óvæfengt, að ráðherra lét bera fram ósk um það á bankaráðsfundi Útvegsbanka Íslands h/f, að aðrir menn yrðu gerðir bankastjórar hans en þeir, sem verið höfðu framkvæmdarstjórar Íslandsbanka og þar með, að hann vildi ekki, að áfrýjandi yrði framkvæmdarstjóri Útvegsbankans. Þótt réttara hefði verið, að ráðherrann hefði beinlínis tjáð áfrýjanda það, að hann yrði að láta fyrirvaralaust og bótalaust af bankastjórastöðu sinni, þá verður ekki talið, að þessi meðferð málsins af hendi ráðherrans hafi svift varnaraðilja rétti til þess að koma framannefndri varnarástæðu að í máli þessu, og verður þá að meta það, hvort rækslu áfrýjanda á bankastjórastarfa sínum hafi verið svo ábótavant, að fjármálaráðherra hefði verið heimilt að segja honum upp banka-stjórastöðu hans fyrirvaralaust samkvæmt samningnum frá 30. júní 1928, þótt sama skipun hefði haldizt, sem var þegar hann var gerður.

Af hálfu varnaraðilja er því haldið fram, að efna-hagsreikningur Íslandsbanka pr. 31. dez. 1928 og

mánaðarefnahagsyfirlit bankans árið 1929 hafi verið röng í verulegum atriðum og að gerðar hafi verið ýmsar óhæfilegar ráðstafanir á fé bankans í bankastjórnartíð áfrýjanda.

Það er óvæfengt í málinu, að í efnahagsreikningi Íslandsbanka pr. 31. dez. 1928 og í efnahagsyfirlitum hans árið 1929, sé skuld ein, þá að upphæð d. kr. 3900,000,00, tilfærð með sömu upphæð í íslenskum krónum, enda þótt þá væri lægra gengi á íslenskri krónu en danskri, svo að á þessari upphæð munaði um 856,000 krónum. Vill áfrýjandi réttlæta þessa reikningsfærslu með því, að vextir af skuld þessari hafi verið svo lágir, að ef gengismuninum milli danskrar og íslenskrar krónu væri breytt í hækkaða vexti, þá megi telja lánið í íslenskum krónum eins og gert var, með 6½% ársvöxtum, ef gengið sé út frá óbreyttu þáverandi gengi og óbreyttum vöxtum Þjóðbanka Danmerkur, sem vextir af skuldinni voru miðaðir við. En á þessa skoðun áfrýjanda verður ekki fallizt. Það var skylt að tilfæra þetta lán í íslenskum krónum eftir réttum gengisreikningi með sama hætti sem aðrar skuldir, er greiddast áttu í erlendum gjaldmiðli, því án þess gat efnahagsreikningurinn ekki gefið rétta hugmynd um hag bankans. Athugasemd um vaxtakjörin mátti þá láta fylgja, ef nauðsynlegt þótti til skýringar.

Einnig hafði verið tilfærð í áðurnefndum efnahagsreikningum í íslenskum krónum skuld samkvæmt vaxtabréfum, er Íslandsbanki hafði á sínum tíma gefið út, enda þótt hann hefði leyst þau inn að miklu eða öllu leyti í dönskum krónum, og verður þessi skuld þá oflágð færð um rúmar 150,000 kr. Og loks hafði enskt lán í sterlingspundum verið

fært á kr. 22,00 pundið, þótt gengi þess væri kr. 22,15 og munar hér nálega kr. 38000,00.

Með þessum hætti urðu skuldir bankans kr. 1045507,74 lægri í áðurnefndum efnahagsreikningum en þær voru í raun og veru.

Þannig löguð reikningsfærsla hafði að visu tíðkast áður en áfrýjandi kom að bankanum, en hann hefir með athugasemdarlausri þátttöku í útgáfu reikninganna þann tíma, sem hann var framkvæmdarstjóri bankans tekið á sig meðábyrgð á henni, og það getur ekki réttlætt hana, þótt endurskoðendur bankans og bankaráð léti hana viðgangast óátalið og þótt hluthafafundur hafi samþykkt hana.

Þá er því líka haldið fram, að efnahagsreikningar Íslandsbanka hafi líka verið rangir á þessu tímabili, að því leyti sem þar hafi verið taldar meðal eigna bankans mjög háar kröfur á nokkra skuldunauta hans, sem hættir hafi verið vegna getuleysis að standa í skilum og framkvæmdarstjórnin hafi hlotið að vita, að ekki áttu nálægt því fyrir skuldum og engin von var til, að mundi nokkurn tíma geta greitt þær.

Í sambandi við þetta eru sérstaklega nefndir tveir skuldunautar bankans. Höfðu skuldir beggja aukist jafnt og þétt síðustu árin, enda hlutu vextirinnir að leggjast við innstæðuna, af því að skuldunautarnir gátu alls ekki greitt þá. Skuldaði annar þeirra um það leyti, sem áfrýjandi varð bankastjóri, um kr. 600,000. Var bú hans tekið til gjaldþrotaskipta fyrra hluta árs 1930, og hefir orðið að afskrifa af skuldum þessa manns, sem voru alls til bankans kr. 772,354,67, kr. 729,354,67. Skömmu eftir að áfrýjandi kom að bankanum rannsakaði hann

sérstaklega hag hins af þessum skuldunautum. Hlaut honum þá að verða það bersýnilegt, að þessi maður, sem þá virðist hafa skuldað bankanum að minnsta kosti 1½ milljón króna, mundi aldrei eftir því sem aldri hans var farið og atvinnu hans var háttað, geta greitt bankanum nema lítinn hluta af skuldum sínum, enda var bú hans að lokum tekið til gjaldþrotaskipta með rúmra 2ja milljóna króna skuld við bankann, og hefir orðið að afskrifa sem tapað af henni kr. 1,671,514,46. Með því að svo var ástatt um þessa tvo stórskuldara bankans, þegar oftnefndir efnahagsreikningar voru gerðir, hefði þegar átt að afskrifa hæfilega af skuldum þeirra, því að það gaf vitanlega verulega ranga hugmynd um eignir bankans og þar með efnahag hans, að telja þær með nafnverði í efnahagsreikningum hans. Áfrýjandi ber meðábyrgð á þessari reikningagerð, og það skiptir ekki heldur hér máli, þótt endurskoðendur og bankaráð léti hana óátalda og þótt hluthafafundur hafi samþykkt hana.

Þá er það upplýst um fjárráðstafanir fyrir bankans hönd eftir að áfrýjandi gerðist þar bankastjóri, að annar hinna fyrrnefndu tveggja manna fekk stór lán árið 1929, enda þótt atvinnurekstur hans hefði verið í niðurlægingu mörg undanfarin ár og skuldir hans við bankann hefði farið sívaxandi, án tilsvarendi eignaaukningar. Nokkuð af lánum þessum var að visu veðtryggt að einhverju leyti, en skuldaaukning hans við bankann nam þó á árinu 1929 milli 120 og 130 þús. krónum að minnsta kosti. Og voru honum þó þetta ár gefnir eftir vextir af skuldum hans við bankann um kr. 40,000. Var þó allur hagur þessa manns bankastjórninni fullkunnur, með því að hann var sérstaklega rannsak-

aður að tilhlutun hennar og reikningar hans höfðu legið fyrir í bankanum. Áfrýjandi hlýtur að bera meðábyrgð á þessum ráðstöfunum á fé bankans, sem telja verður mjög aðfinnsluverðar og bankanum skaðsamlegar. Hinsvegar er það ekki upplýst, að áfrýjandi hafi átt þann þátt í skuldaaukningu hinna áðurtöldu tveggja manna, sem virðist hafa orðið eftir að hann kom að bankanum, að hún verði talin honum til áfellis.

Misfellur þær, sem að framan er lýst og telja verður áfrýjanda meðsekan um, verður að telja svo verulegar, að fjármálaráðherra hefði verið rétt að segja honum upp bankastjórástöðu hans fyrirvaralaust og bóatalaust. Og með því að varnaraðilja þessa máls er, eins og áður segir, rétt að neyta þessara varna, þá verður að sýkna hann af kröfum áfrýjanda í máli þessu.

Eftir þessum málalokum þykir rétt, að dæma áfrýjanda til að greiða stefnda málskostnað fyrir hæstarétti, og þykir málskostnaðurinn hæfilega ákveðinn 300 kr.

Því dæmist rétt vera:

Stefnandi, Útvegsbanki Íslands h/f, á að vera sýkn af kröfu áfrýjanda, Kristjáns Karlssonar, í máli þessu.

Áfrýjandi greiði stefnda 300 krónur í málskostnað fyrir hæstarétti.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Með samningi, dags. 30. júní 1928, réði þáverandi fjár-

málaráðherra, Magnús sál. Kristjánsson, fyrir hönd ríkisins, stefndanda þessa máls, Kristján Karlsson, bankastjóra við Íslandsbanka, frá 1. júlí þess árs að telja. Í samningi þessum er það meðal annars ákveðið, að stefnanda skuli skylt að vinna starf sitt á þann hátt sem við þarf vegna hagsmuna bankans, og að honum beri í bankastjórastörfum sínum að fara eftir lögum þeim og reglugerðum, sem gilda fyrir bankann á hverjum tíma sem er, að laun stefnanda skuli vera 12,000 kr. um árið og auk þess dýrtiðaruppbót 60% sem fulltrúaráðið hafði ákveðið fyrir bankastjórana til loka ársins, en dýrtiðaruppbótin skyldi síðan breytast eftir nánari tilteknum reglum, að samningnum gætu báðir aðiljar sagt upp með eins árs fyrirvara, en yrði stefnandi sekur um veruleg brot á samningnum gæti fjármálaráðherra sagt honum upp án fyrirvara. Stefnandi gegndi síðan bankastjórastörfum við Íslandsbanka til 12. apríl f. á., er Íslandsbanki hætti að vera sjálfstæð stofnun og rann inn í Útvegsbanka Íslands, h/f, samkv. 14. gr. laga nr. 7, frá 11. marz 1930. Þar með var starfi stefnanda sem bankastjóra lokið, en þar eð hann taldi sig sviftan stöðu sinni fyrirvaralaust, en hafi átt rétt til eins árs uppsagnarfrests, gerði hann þá kröfu til bankastjóra Útvegsbanka Íslands h/f, þeirra Helga Briem, Jóns Baldvinssonar og Jóns Ólafssonar, að hann fengi laun sín greidd samkvæmt fyrnefndum ráðningarsamningi um eitt ár af téðum banka, sem samkvæmt nýnefndum lögum, tók við öllum eignum, skuldum og ábyrgðum Íslandsbanka, og kom að þessu leyti í hans stað. Með því að bankastjórnarnir töldu Útvegsbanka Íslands, h/f, ekki skyldan til þessarar greiðslu, hefir stefnandi, að undangenginni árangurslausri sáttatilraun 20. maí f. á., höfðað mál þetta með stefnu, dags. 22. s. m., og krafizt þess, að nefndir bankastjórar, f. h. Útvegsbanka Íslands, h/f, verði dæmdir til að greiða sér laun fyrir maimánuð 1930, sem hann taldi fallin í gjalddaga er málið var höfðað, kr. 1000,00, ásamt dýrtiðaruppbót af launum þessum kr. 594,83 eða samtals kr. 1594,84 ásamt 6% ársvöxtum af þeirri upphæð frá sáttakærudegi til greiðsludags. Svo hefir stefnandi og krafizt, að viðurkennd verði með dómi skylda Útvegsbanka Íslands, h/f, til að greiða honum laun, er ekki voru fallin í gjalddaga, er málssóknin hófst, frá byrjun júní mánaðar 1930 til loka

aprílmánaðar 1931, fyrirfram fyrsta dag hvers mánaðar kr. 1000 mánaðarlega, ásamt dýrtíðaruppbót af launum þessum eins og hún hafði verið ákveðin á fundi bankaráðs Íslandsbanka þann 10. febr. 1928, þ. e. 60% af launupphæðinni margfaldaða með síðustu verðhækkunarvísitölu Hagstofunnar, sem fyrir liggur á hverjum gjalddaga, fyrir framfærslukostnað 5 manna fjölskyldu í Reykjavík, en deild með 116: Loks krefst stefnandi málskostnaðar eftir mati réttarins.

Hinir stefndu hafa krafizt algerðrar sýknu og sér dæmdan málskostnað.

Eins og áður segir, byggir stefnandi kröfur sínar á yfnefndum samningi milli hans og fjármálaráðherans.

Stefndir styðja hinsvegar sýknukröfu sína við þrjár megin ástæður, sem hver um sig sé einhlit til sýknu þeirra í málinu. Í fyrsta lagi vísa þeir til 14. gr. laga nr. 7/1930 þar sem segir, að Útvegsbanki Íslands, h/f, taki við öllum eignum, skuldum og ábyrgðum Íslandsbanka og komi að þessu leyti í hans stað, en bótakrafa stefnanda geti hvorki fallið undir orðið *skuld* eða *ábyrgð* og hafi greinin verið orðuð svo af ásettu ráði í stað þess að nota hið viðtæka orð skuldbindingar, en þegar tilvist Íslandsbanka hætti 12. apríl f. á., hafi hann ekki staðið í neinni skuld við stefnanda, er hafi fengið greidd laun sín fyrir aprílmánuð og sé því engin skuld til stefnanda fólgin í þeim skuldum, sem Útvegsbankinn hafi tekið að sér samkvæmt tilvitnaðri lagagrein.

Í annan stað halda stefndir því fram, að uppsagnarákvæði samningsins sé eingöngu miðað við áframhaldandi rekstur bankans, en þegar bankinn var lagður niður þá hafi og algerlega fallið niður réttur stefnanda til uppsagnarfrests, þar sem hin ákveðna forsenda fyrir uppsagnarfrestinum hafi ekki lengur verið til og geti stefnandi því ekki byggt neinn bótarétt á samningnum.

Í þriðja lagi halda stefndir því fram, að stefnandi hafi í mörgum greinum og mikilvægum ekki unnið starf sitt, sem bankastjóri við Íslandsbanka á þann hátt, sem vera bar vegna hagsmuna bankans og hafi hann í þessum greinum brotið ráðningarsamning sinn og hafi því verið fyrir hendi fullkomin heimild til að víkja honum frá starfinu, án nokkurra bóta, og í því ljósi megi skoða þá staðreynd,

að stefnandi var ekki ráðinn bankastjóri við Útvegsbankann, sem reistur var á rústum Íslandsbanka.

Áður en skorið er úr um fyrstu sýknuástæðu stefnda, sem byggist í skilgreiningu hugtakanna, skuld og skuldbinding, þykir liggja næst að athuga, hvort stefnandi átti, samkvæmt skipun sinni sem bankastjóri og samningi um starfið, kröfu til launa framyfir tilvist bankans, sem hann var skipaður til að stjórna.

Í fororði stofnлага bankans frá 10. nóv. 1905 segir, að það skuli vera tilgangur bankans að efla og greiða fyrir framförum Íslands á sviði atvinnuveganna og yfir höfuð bæta úr peningalögum landsins. Frá þessu sjónarmiði verður að skoða alla starfsemi bankans, allar skyldur, sem á hann voru lagðar, og öll réttindi, sem honum voru veitt, en öll starfsemi hans var ákveðin með lögum, settum af löggjafarvaldinu og reglugerðum, staðfestum af stjórnarvöldunum. Eftir því, sem lengra leið á æfi bankans fléttuðust fastara hagsmunir hins opinbera og bankans og jafnframt því að ríkið tók stórfelt lán (enska lánið) og fékk bankinn megin hluta þess til að bjarga honum í það sinn frá þroti, var svo fyrir mælt með lögum nr. 6, frá 31. maí 1921, að meðan að bankinn hefði á hendi seðlaútgáfu, eða ríkissjóður bæri ábyrgð á skuldbindingum fyrir hann, skyldi ríkisstjórnin skipa tvo af þremur bankastjórum hans, og var stefnandi annar af hinum lögskipuðu bankastjórum. Nú var svo komið, að bankinn hafði ekki aðeins seðlaútgáfurétt frá ríkinu, heldur var rekstrarfé hans að miklum hluta einnig þaðan og meiri hluti æðstu stjórnar bankans, fulltrúaráðs og framkvæmdarstjórnar, voru valdir og skipaðir af ríkisvaldinu; eðli bankans sem einkafyrirtækis, sem lengi vel gætti nokkurs, var nú sem nær horfið. Skipun stefnanda í stöðu hans, sem og staðan sjálf hlýddi því reglum um lögákveðin ríkisembætti, en með því að lögmælt laun ekki voru lögð embætti stefnanda, þurfti samnings við, svo sem reglugerð fyrir Íslandsbanka frá 6. júní 1923, 25. gr., gerir ráð fyrir. Nú er það algild megin regla um ríkisembætti, eftir að biðlauna- og eftirlaunaréttur var afnuminn, hvort heldur er um konunglega skipun eða ráðherraskipun að ræða, að embættismaðurinn er skipaður æfilagt og verður því ekki sagt upp ef ekki misferli á embættisrekstrinum á sér stað, en ef embættið

er lagt niður, á hann engan rétt til launa lengur en hann starfar í embættinu og heldur ekki heimtingu á, að hann fái aðvörun um niðurlagningu embættisins. Samkvæmt þessari reglu um ríkisembætti átti stefnandi engan rétt til launa eftir að embætti hans var lagt niður, nema sérstök fyrirmæli í lögum kveði öðruvísi á. Uppsagnarfrestur sá, sem ákveðinn er í samningi stefnanda um stöðuna lítur hinsvegar að því, að honum verði ekki án saka þokað úr stöðunni, án þess fyrirvara, er þar er tiltekinn meðan stjórnarskipaðir væru framkvæmdarstjórar bankans, en það skipulag gat tekið enda án niðurlagningar hans, sbr. 6. gr. laga nr. 6/1921. Þegar nú enn fremur er litið til þess, að embætti stefnda, eins og önnur bankastjóraembætti í þessu landi, var afbrigðilega hátt launað, samanborið við venjuleg ríkisembætti, en hinsvegar ekki lögákveðið um sérstaka hæfileika þeirra manna, er téð embætti hljóta, en þau ærið vandasöm, liggur það í hlutarins eðli, að ríkisvaldið vill hafa óbundnar hendur um að losna við þessa embættismenn með uppsögn, þótt þeir hafi ekki beinlínis gert sig seka um afbrot í embættisfærslu sinni. En þetta raskar enganveginn meginreglunni, sem áður er getið, að embættismaðurinn á aðeins rétt til launa meðan hann gegnir stöðunni og hún er við líði, en lengur ekki.

Stefnandi hefir haldið því fram, að Íslandsbanki hafi ekki verið lagður niður, heldur hafi hann verið endurreistur. Með tilliti til þessa nægir að benda á það, að þegar bankinn lokaði 3. febr. 1930 þá hætti hann að fullnægja skyldum þeim, er á honum hvíldu samkvæmt gildandi lögum og leiddi það til þess, að landstjórnin notaði lög-mæta heimild sína til þess að gera þær ráðstafanir, sem raun varð á, sem sé eftir að vissum lögsmæltum skilyrðum var fullnægt, var með sama lagaboði bankinn lagður niður sem sjálfstæð stofnun og þar með hinar stjórnskipuðu bankastjórastöður. Til þess að stefnandi gæti átt rétt til launa eftir að staða hans var lögð niður þurfti, eins og áður er sagt, þar um að vera ákvæði í lögum, og þar sem tilvitnað ákvæði 14. gr. laga nr. 7/1930, sem stefnandi byggir rétt sinn á gagnvart stefndu, ekki felur þetta í sér, en öllu heldur hið gagnstæða, og Útvegsbankanum eru ekki annarsstaðar með lögum lagðar skyldur á herðar gagnvart stefnanda, verður að sýkna stefndu þegar af þessum á-

stæðum af kröfum stefnanda og þarf þá ekki að rannsaka við hver rök síðasta varnarástæða stefndu hefir að styðjast.

Mánudaginn 14. dez. 1931.

Nr. 109/1931. **Valdstjórnin** (Jón Ásbjörnsson)

gegn

Sigurði Sæmundssyni

(Magnús Guðmundsson).

Vinbruggun.

Dómur lögregluréttar Gullbringu- og Kjósarsýslu 19. maí 1931: Ákærður, Sigurður Sæmundsson, bóndi í Hvassahrauni í Vatnsleysustrandarhreppi í Gullbringusýslu, sæti einföldu fangelsi í 10 daga, og greiði sekt í ríkissjóð, að upphæð kr. 500,00, innan 40 daga frá lögbirtingu dóms þessa, ella ber að afplána sektina, að undangengnu árangurslausu fjárnámi, með einföldu fangelsi í 31 dag. Ákærður greiði og allan af málinu leiddan og leiðandi kostnað. Áhöld þau, sem notuð hafa verið við tilbúning eða bruggun umrædds áfengis eru upptæk gerð, og eyðileggist. Áfengið er upptækt gert, ásamt áfengisbrugginu, og rennur andvirði þess í ríkissjóð, sé það nokkurs virði.

Dóminum að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur hæstaréttar.

Samkv. lögregluréttarstefnunninn er kærði í máli þessu aðeins sóttur til saka um brot gegn II. kafla áfengislaganna og kemur því eigi til álita, hvort hann hefir orðið brotlegur með sölu áfengis þess, er hann bruggaði ólöglega.

Með eigin játningu kærða og öðrum gögnum er það sannað, að hann hefir bruggað áfengi, er hann hefir ætlað til sölu og hefir hann með því gerzt